

SVENSK SKYDDSHUNDS- TIDSKRIFT

December 1935

SVENSK SKYDDSHUNDSTIDSKRIFT

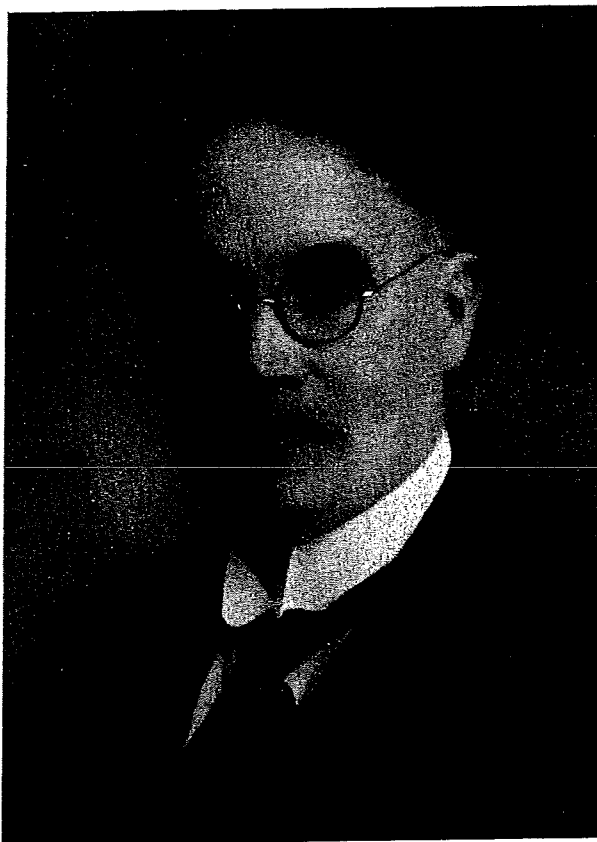
Organ för Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden

Associerad med Svenska Kennelklubben

Dec.

1935

Professor Hjalmar Dahlström †.

Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden har sorg. Dess mång-åriga ordförande Professor Hjalmar Dahlström avled plötsligt den 25 mars.

Med Professor Hjalmar Dahlström bortgick brukshundsrelsens grand old man i Sverige. Han var med från bör-

jan, när denna kynologiska verksamhet gjorde sin debut i Sverige och han tillhörde F.S.S.S.H:s första styrelse 1916. Sedan dess har han med kort intervall beklätt olika poster inom föreningen och sedan 1928 varit dess ordförande.

Professor Dahlströms minne kommer att aktas och vårdas och en innerlig förhoppning uttryckes, att den anda han skapat inom styrelse och förening måtte kvarbliva. Med oväld förde han klubban och med vaket intresse tog han del av alla frågor och problem av skilda slag, som förekommo till behandling. Han önskade gärna vara med i det praktiska arbetet »på fältet» och så sent som vid hans sista styrelsesammanträde frågade han mig, huru arbetet fortkred vid dressyrplatsen och var uppriktigt ledsen att hans tid hindrade honom att i större grad delta i dressyren och tävlingarna vid Norrtorp.

Det tomrum han lämnat efter sig inom föreningen är stort och de som följde honom på den sista färden märkte, att det icke endast var hos oss så blev fallet, utan på en mångfald andra håll. Kanske icke minst inom djurskyddet, där han nedlagt en livsgärning av bestående värde. Under den tid jag hade förmånen samarbeta med Hjalmar Dahlström och kanske mest under de fem år jag var sekreterare i F.S.S.S.H. lärde jag uppskatta honom som den sanne vännen, vilken hellre sökte lugn än strid. En gentleman i ordets rätta bemärkelse var han vår gamle ordförande. Frid över hans minne. —

Bertil Schröder.

Ut i naturen med Edra hundar — ut till dressyrstugan.

Målet för söndagspromenaden är F.S.S.S.H:s dressyrstuga vid Norrtorp. Detta är ingen order, endast ett gott råd till hundägare och innesluter alla hundars önskan för år 1936.

Det lär alltfört finnas medlemmar, som ej besökt vårt egna hem vid Norrtorp, trots att stugan innehåller all upptänklig dressyrmateriel. Om det är kallt, kan man begagna en av föreningens högeleganta figurantkostymer, vilket är en säker garanti för att åtminstone hundarna skola hålla vederbörande varm. Huvudbyggnaden består av samlings-sal med spis och diverse bord och bänkar, några stolar för lättviktare samt ett bildgalleri, som illustrerar föreningens utvecklingshistoria. Dessutom finns det en (vin-)källare, vars ingång om somrarna bevakas av vänligt blickande nässlor och om vintrarna döljes av snömassor. För att ge en föreställning om de gigantiska måtten på sidobyggnaderna kan jag meddela, att 8 man behövde flera timmar för att slå upp materielboden, vilken en gång tillät ett 15-tal personer, varibland några voro aktade medlemmar i »Feta ynglingars klubb»,

att avdricka en nattävlingssupé. För övrigt finns det plank, häck, stegar apportbockar, spårmateriel m. m. att tillgå. Jag rekommenderar medtagandet av egen revolver, ty föreningens är ganska gammal och mycket upptagen av vapenhantverkaren. Här va' de också kaffe för 25 öre!

Vid hösttävlingen hade vi för få deltagare. Detta kan upphjälpas genom att några lovande hundar dresseras vid Norrtorp under vintermånaderna. Hjälps med dressyr är lätt att få, ty en stadig samling säkra hundförare finns alltid därute. Bästa sättet att börja arbetet är att delta i vinterns träningstävlingar.

Bussar (linje 6) avgå från Ringvägen med påstigning vid Hornstull ungefär en gång i timmen. Man åker till Norrtorp strax bortom Segeltorp. Den mera sportsligt betonade orienterar sig från Mälarhöjden, vilket tar en knapp timme. Tolkar man på skidor efter hunden, tar det mellan en halv och tre timmar.

Kom dock ihåg att vara ödmjuk vid inträdandet i stugan, ty det sitter grova bjälkar i det låga taket.

Resultat från F.S.S.S.H:s vår- och hösttävlingar 1935.

Rapporthundstävling vid Norrortorp
den 26/5 1935:

Segrareklass:

Champion Roy av Barrsäter, schäfer, 156 C.C., äg. herr Axel Larsson, Stockholm. 1:sta pris, F.S.S.S.H:s vandringspris och F.S.S.S.H:s h.p. 169 $\frac{1}{2}$ poäng.

Nybörjareklass:

Hassan, airedaleterrier, 446 J.J., äg. fru A. Sjöberg, Sthlm, 1:sta pris och Sportstugans hederspris 109 $\frac{2}{3}$ poäng.

Skyddshundstävling vid Norrortorp
den 30/5 1935.

Segrareklass:

Fjällvargens Kickan, schäfer, 1507 G.G., äg. herr E. Sjögren, Sthlm, 1:sta pris, Hundsportklubbens vandringspris, Lilly Guldbrandssons h.p. och F.S.S.S.H:s h.p., 279 $\frac{1}{3}$ poäng. (Denna hund erövrade dessutom championat.)

Boy, schäfer, 413 F.F., äg. herr G. Axné, Sthlm, 2:dra pris, Ch. Lindes h.p., 249 poäng.

Rapita Rutsch av Fjärrsten, schäfer, 446 E.E., äg. fru A. Svensson, Sthlm, 3:dje pris och Sv. Rottweilerklubbens h.p., 239 $\frac{2}{3}$ poäng.

Benno, boxer, 421 G.G., äg. herr B. Larsson, Sthlm, 4:e pris, F.S.S.S.H:s h.p., 233 poäng.

Champion Greif, schäfer, 849 C.C., äg. köpman Axel Hellgren, Sthlm, 231 poäng.

Sidar, schäfer, 617 H.H., äg. polisman Ernst Lövgren, Södertälje, 229 $\frac{2}{3}$ poäng.

Champion Harras av Barrsäter, schäfer, 59 A.A., äg. fru D. Torén, Sthlm, 227 poäng.

Zariff, schäfer, 114 J.J., äg. herr E. Classon, Sthlm, 206 poäng.

Rinty, schäfer, 1510 G.G., äg. herr Clas Andersson, Huvudsta, 202 $\frac{1}{3}$ poäng.

Gutten, boxer, 420 G.G., äg. herr Emanuel Olsson, Sthlm, 177 $\frac{2}{3}$ poäng.

Öppen klass:

Enbackens Bessie, rottweiler, 583 J.J., äg. fröken Ingrid Lundberg, Saltsjöbaden, 1:sta pris, F.S.S.S.H:s h.p., 201 $\frac{2}{3}$ poäng.

Zuleikei, schäfer, 1707 J.J., äg. herr Valter Nordström, Sthlm, 2:dra pris, och Champion Roy av Barrsäters h.p., 157 $\frac{1}{3}$ poäng.

Nybörjareklass:

Nap av Adalen, riesenschnauzer, 903 H.H., äg. fru M. Bruhn, Sthlm, 1:sta pris, Rapita Rutsch av Fjärrstens h.p., 197 $\frac{2}{3}$ poäng.

Skyddshundstävlingen
den 22/9 1935.

Öppen klass:

Ruthmarksborgs Lox, 1696 JJ, schäfer, ägare och förare herr E. Guldbrandson, 199 poäng, 1:sta pris, F.S.S.S.H:s hederspris.

Hösttävlingen 1935. —

*I bakgrunden synes
F.S.S.S.H:s trivsamma
stuga vid Norrortorp.*

Segrarklass:

Vargamors Pojk, 1546 FF, schäfer, ägare och förare herr E. F. Andersson, Stortorp, 281 poäng, 1:sta pris, F.S.S.S.H:s hederspris, Christian Silows vandringspris och Kennel av Fjärrstens vandringspris.

Benno, 421 GG, boxer, ägare och förare herr Bror Larsson, 257 $\frac{1}{3}$ poäng, 2:dra pris, Skyddshundklubbens hederspris och Fru Maja Hedströms vandringspris för bästa samförstånd mellan förare och hund.

Rapita Rutsch av Fjärrsten, 446 EE, schäfer, ägare och förare fru A. Svensson, 254 $\frac{1}{3}$ poäng, 3:dje pris, Svenska Rottweilerklubbens hederspris.

Rinty, 1510 GG, schäfer, ägare och förare herr Claes Andersson, Hagalund, 254 poäng, 4:de pris, F.S.S.S.H:s hederspris.

Boy, 413 FF, schäfer, ägare och förare målarmästare G. Axné, 244 poäng.

Knaggy av Wennberga, 415 GG, rottweiler, ägare och förare herr Gunnar Olsson, 215 $\frac{1}{3}$ poäng.

Vakta, 1555 HH, rottweiler, ägare och förare fru R. Flodström, avlade godkänt bruksprov för erhållande av utställningschampionat.

★

Hedrande utmärkelse till föreningsmedlem.

Vid Kennelklubbens årsmöte tilldelades dir. Sven Rosengren Hamiltonplaketten, en utmärkelse som tillhör de mera ovanliga. Hedersbetygelsen kan man med fog påstå inte kunnat träffa mera välförtjänt person. Direktör R:s stora intresse och värdefulla insats på det kynologiska området äro väl kända både inom och utanför landets gränser. Vi äro stolta över vår hedersledamot och begagna tillfället gratulera.

Årsmötet.

Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens årsmöte hölls söndagen den 22 september å restaurant Tre Remmare. Stadgeenliga ärenden förekommo. Styrelsen fick följande sammansättning:

Kamrer Harald V. Petterson, ordförande.

Ingeniör Birger Dahlin, vice ordförande.

Disponent Sven Henre, skattmästare. Professorskan Tofsy von Post, sekreterare.

Köpman Axel Hellgren, biträdande sekreterare.

Assistent Bertil Schröder, inspektör för utbildningskurserna.

Kriminalkonstapel Einar Stohm, klubbmästare.

Poliskommissarie Oscar Amundson.

Redaktör Oscar Björklund.

Ekonomichef Sven Arvid Johansson.

Suppleanter:

Jur. stud. Sven Hydén.

Fröken Ellen Låftman.

Regementsveterinär Erik Liljefors.

Tjänsteman Anton Angmar.

Klubbmästare och redaktör.

B. B. — utläses »Blygsamma Bertil», som ber få meddela att han dragit sig tillbaka — långsamt — från såväl klubbmästarebefattningen som ock redaktörsjobbet. I närmare sju år har vännen Schröder skött sina sysslor med den äran, och det dröjer väl länge innan en värdig efterträdare står att finna.

Stohm har lovat tillsvidare sköta klubbmästaresysslan — redaktionsjobbet annonseras härmed till ansökan ledigt.

Bästa broder Bertil bör begrunda blygsamhetens bakåtvända båg försök, borde bevisa belåtna broder bättre bevisföring; Basta!

Några lärdomar och intryck från Frankfurt am Main.

Av Kand. S. Hydén.

Det var med verkligt spända förväntningar att få se mycket och lära mycket, jag reste till den internationella kynologiska världskongressen och världshundsutställningen i den vackra staden Frankfurt am Main. Förhoppningarna blevo också mer än infriade, ty när jag nu söker samla intrycken, sammansättas minnesbilderna av underbara naturvyer, entusiastiska tyska framstående statsmän och kynologer, vördnadshjudande fransmän, livfulla italienare, vår svenske ståtliche och perfekte gentleman överste Burén och sist men kanske mest överväldigad av den oerhört imponerande och välskötta utställningen.

Ur min anteckningsbok skall jag här söka återge några erfarenheter, som ej kunna antagas komma i tryck i samband med kongressförhandlingarna. Själva kongressen öppnades med pomp och ståt och dess vetenskapliga värde och halt bevisas främst därav, att de allra flesta debattörerna och uppsatsförfattarna hade doktorsdisputationen bakom sig. Huvudämnet under förhandlingarna var ärftslighetslärans användning inom hundaveln, och jag tror, att jag riktigt återger de långa talens korta mening med påpekandet av vad vi redan förut vetat men praktiskt taget aldrig tillämpat, nämligen att uppfödarna nödvändigtvis måste känna till modern ärftlighetslära och i avelsarbetet tillgodogöra sig den teoretiska forskningens resultat samt att uppfödare och teoretici måste arbeta hand i hand och delvis vara förenade i samma person. Särskilt påvisades, hur oändligt viktigt det är, att uppfödaren för sig klagör, hur han ur långtidssynpunkt betraktat önskar gestalta sin kennel. Detta gäller naturligtvis speciellt brukshundsraserna, där karaktärsegenskaperna måste gå före den yttre gestalten. Jag råder alla uppfödare, som kunna komma i tillfälle därtill att noga genomstudera de ärftlighetstabeller, som under förhandling-

arna förelades kongressisterna av de berömda österrikiska boxeruppfödarna och vetenskapsidkarna doktorerna Menzel. Dessa bevisade, att man, genom att i aveln använda sådana djur, som vid s. k. valpanlagsprov (hålles med hundar i åldern 6—10 månader) visat en utomordentligt stor spåriver, kunna erhålla en ur spårformågosynpunkt ypperlig stam. Arvstavlorna utvisade också, att begagnande i aveln av djur, vilka vid valpanlagsproven visat mindre framstående egenskaper men sedermera efter genomgången dressyr gjort storartade prestationer, i allmänhet medfört en långsam försämring av den egenskap, man velat erhålla. Erhållande av viss kroppslig egenskap är givetvis mycket lättare att ernå, då man ju genast kan konstatera, om den önskade kroppsformen, öronlängden, ögonfärgen o. s. v. finnes hos de i aveln använda djuren.

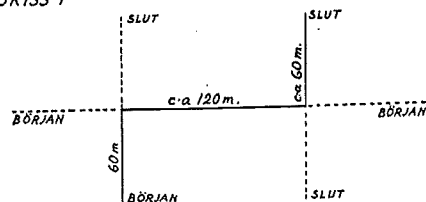
Bland kongressens praktiska demonstrationer tilldrog sig polismajor Most's spår- och rapporthundar och fru doktor Menzel's vittringsöverensstämmelseförsök det största intresset. Fru Menzel demonstrerade en hund, som enligt uppgift var alldeles sällsynt skicklig i att skilja på olika slag av vittring. Till hennes förfogande ställdes ett antal försökspersoner, bland vilka publiken utvalde en, som fick fungera som vittringsgivare. Avsikten var att visa, att olika delar av människokroppen har sin speciella regionalvittring, och att en hund först efter att ha erhållit en persons alla huvudsakliga regionalvittringar har förmåga att med säkerhet apportera ett en viss person tillhörigt föremål bland en mängd andra människors tillhöriga saker. Det skulle här föra för långt att närmare redogöra för försöken och det må vara nog sagt, att hunden, då han erhöi fotvittring från personen på kommando »hämta enligt lukt» vägrade att apportera föremål, som personen i fråga under en längre tid burit vid en annan kroppsdel. Först efter en längre stunds ar-

bete med samma person hämtade hunden efter erhållen vittring från viss kroppsdel alla föremål, som över huvud taget varit i beröring med personen. (Hunden misslyckades dock vid slutprovet ganska fullständigt.) Härav kan man bland mycket annat sluta, att det vid våra spårprov för skyddshundar praktiserade systemet, att spårläggaren under spårläggningen brukar bära föremålet i armhålan, är av bra liten betydelse. Skulle hunden verkligen vara riktigt skicklig, toge han ej föremålet, då den vittring, han följer, är sko- eller fotvittring, medan föremålet ger en annan vittring. I självt verket äro våra hundar inställda på föremål av visst utseende eller med viss dominerande vittring.

Även polismajor Most's demonstrationer vero av synnerligt intresse, men jag kan här endast giva glimtar från de ur teoretisk synpunkt viktigaste proven. Som bekant råder det bland praktikerna på skydds- och spårhundsområdet en strid om huruvida en hund kan bli, vad vi bruka kalla spårren. Både teoretiskt och praktiskt har nu visats, att hittills ingen hund varit spårren på icke förarspår, medan däremot det lyckats att få två schäferhundar fullt säkra på förarspår, förutsatt att icke förledningsspåren äro yngre än förarspåret. Vid demonstrationen finga två mer än tio år gamla schäferhundar utföra var sitt mycket svåra spår med förledningsspår. Hundarna fördes i spårlina eller med frisläpande lina, vilket för övrigt genomgående var fallet i Tyskland, där våra frispår med föraren kvarstannande vid utgångspunkten icke anses vara att rekommendera. De på nedanstående två skisser helddragna linjerna utmärka det egentliga spåret, som var lagt av en för hunden okänd person, och de streckade linjerna utmärka förledningsspår. Spåren äro lika gamla. Båda spåren, vilka enligt teorierna borde misslyckas, lyckades, vilket dock enligt Most var en synnerlig stor tur, då man aldrig kan vara säker på hundens prestationer på av en främmande person lagda spår.

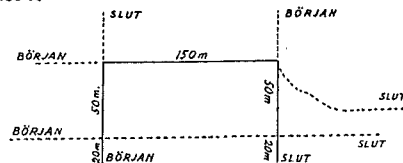
Det ur praktisk synpunkt viktigaste i de mostska demonstrationerna var förevisandet av de nya rönen på rapporthundsarbetets område. Rapporthundar äro avsedda att

Skiss 1

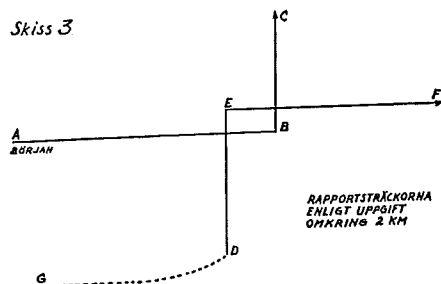
huvudsakligen användas i fält och skola förmedla budskap, proviant m. m. mellan de yttersta linjerna och vederbörligt bakre förband. Hittills har detta i Tyskland såsom även hos oss tillgått på det sättet, att förarna A och B tillsammans med hunden begivit sig till den yttre punkten, varefter B återvänt med hunden. Naturligtvis kunna utgångs- och slutpunkterna vara alternerade. Hunden har därefter skickats från B till A med något meddelande. Då senare A återlämnade hunden till B, har t. ex. situationen så ändrats, att B måst byta ställning. Hunden har då måst spåra upp B genom att följa dennes individuellukt, vilket som ovan nämnts är synnerligen vanskligt och i ett verklighetsfall troligen omöjligt, eftersom spåret sannolikt blivit korsat av yngre spår. Man har nu i stället i Tyskland infört ett mycket enklare och samtidigt säkrare system. De olika truppslagens och förbandens hundar dresseras att följa vissa kemiska sammansättningars lukter och att aldrig lita enbart på lokalsinne. Dessa ämnen, som givetvis hemlighållas och variera för de olika förbanden, inneslutas i flytande form i droppflaskor, som medförs av rapportpatrullen. Så fort någon i en patrull beger sig ifrån sina kamrater, medtar han en droppflaska, som bäres på sådant sätt, att vid jämna mellanrum ämnet droppvis faller till marken, och där bildar en speciell lukt. När sedan ett bud skall skickas till denna

Skiss 2

person, sändes en hund att följa ämnets speciella vittring. Skulle patrullen, medan hunden är borta tvingas intaga en annan ställning, behöver patrullen under sin förflyttning endast använda en droppflaska, för att en rätt dresserad hund skall finna den. Det nya systemet minskar alltså det nedlagda arbetet för soldaterna och medför större säkerhet.

Skiss 3

Skiss 3 visar ett sådant försök i praktiken. Två patruller tillhörande olika förband och med olika ämnen i droppflaskorna befinna sig i utgångsläget vid A och D. En person med droppflaska går från A över B till C och en annan från D över E till F. På sträckan DE har strax förut en större folksamling stått. På grund av de stora avstånden kunde jag endast följa patrullens vid D förehavanden. Sedan en hund skickats från D till F tvingades patrullen vid D att draga sig tillbaka till G. När hunden efter en stund återkom till D fann han givetvis ingen men tog upp spåret och gick delvis genom en av kongressdeltagarna bildad folksamling till G. Samma försök med en icke färdig endast 18 månader gammal hund misslyckades, enär hunden ej ville gå genom folksamlingen. På det dressyrtekniska området var detta rapporthundsprov kongressens största behållning.

★

Till höger statar fru Alice Svensson, hela F.S.S.S.H:s avhållna matmamma. Att hon är ägare till Rapitu Rutsch gör henne inte mindre populär.

Träningsävlingar.

I likhet med föregående år kommer föreningen att även under innevarande arbetsår anordna träningsävlingar, vilka dock ej som förr bli serietävlingar, utan varje tävling är helt fristående. Tävlingarna komma att omfatta följande grupper: skyddshundar, spårhundar och rapporthundar. Dessutom kommer en särskild appellklass att anordnas. Proven i denna klass komma att omfatta spår och sakstövning samt hela appellen. Tävlingsdagarna bli fyra, sista söndagen under resp. januari, februari, mars och april, således den 26 januari, den 23 februari, den 29 mars och den 26 april 1936. Startavgiften blir för skydds-, spår- och rapporthundar kronor 3:— och för hundar, som tävla i appellklass kronor 2:— per hund och tävling. — Önskligt är, att de tävlande anmäla sig ett par dagar före varje tävling.

Ny domare.

Tjänsteman Anton Angmar har under hösten 1935 blivit godkänd som domare vid skydds-, spår- och rapporthundstävlingar.

Ett tragikomiskt minne från den goda "gurkstaden".

En vädjan.

För omkring 10 år sedan anordnade Skyddshundklubben i Västerås en tävling med skyddshundar vid vilken dir. R. och signaturen tjänstgjorde som domare. Redan vid första sammanträffandet med västeråshundarna kunde man konstatera, att dessa voro till ytterlighet skarpa och nära nog farliga för den allmänna säkerheten. Särskilt lade man märke till en vargrå schäferhane, vilken ägdes av en juvelerare i staden. Hunden låg bunden under ägarens bil på tävlingsplatsen och ve den som kom i närheten av bilen. Juveleraren varnade också samtliga närvarande att icke närma sig djuret, vars ögon lyste gröna av »arbetslust». Bland de tävlande återfanns även stadens detektiv med sin guldgula schäferhane Roy. Denna hund var även »grundligt» skyddsdresserad, vilket dir. R. sedermera under tävlingens gång fick erfara, då hunden vid prov i bevakning prövade sitt utomordentliga bett på R:s ena vad. Ovannämnda detektiven hade en 18 årig son, vilken var mycket intresserad av hunden, som låg och lurpassade under bilen. Fadern varnade sonen vid flera tillfällen att icke gå för nära. Pojken var emellertid nyfiken på hur långt hunden kunde komma utanför bilen och närmade sig därför hunden, vilken i samma ögonblick rusade på pojken och slet en ordentlig reva i hans nya överrock. Pojkens oförsiktighet renderade honom en ordentlig avbasning av fadern. Sedan den skräckslagna pojken hämtat sig något och juveleraren under stor ansträngning återigen »parkerat» hunden under bilen kunde tävlingarna fortsätta. Knappa 15 minuter därefter får vi till vår stora förskräckelse höra höga rop på hjälp från bilen. Då vi vände oss om för att se vad som stod på få vi se detektiven stående på alla fyra med bakdelen vänd mot bilen och med händerna hållande sig fast i det långa gräset, under det att hunden med alla krafter försöker draga in detektiven under bilen. Detta lyckades emellertid endast delvis. Schäfern hade dock nöjet tillskansa sig brorslotten av detektivens byxor som han med

Redaktören för denna tidskrift har bett mig skriva några trevliga rader om kassan. Ja, vad skall väl en kassör kunna skriva för trevligt om ett dylikt ämne, som kan intressera medlemmarna i allmänhet. Kassören vill ju helst i enskilt rum endast tala med revisorerna om en välvillig behandling.

Kassans ställning sammanhänger dock i mycket hög grad med föreningens arbete. Utan sekiner kan ingenting uträttas, det torde alla vara ense om. Prentionerna för medlemsavgiften äro emellertid mycket stora. Somliga önska en daglig hundtidskrift, andra att våra vovvar på äldre dar få pension. Detta senare kan ev. ordnas redan nu, men torde pensionsåldern då behöva fastställas till c:a 15 år.

För att nu i någon mån kunna tillmötesgå medlemmarna, önskar jag dock, att alla stå kvar i föreningen som medlemmar och betala sin tia på pappersfot villigt och glatt för hundsakens skull och ej sluta t. ex. så snart dressyrkursen är slut. Emellertid, för att kunna nå alla medlemmarna med kallelser, cirkulär, tidskrifter etc. är det även nödvändigt, att var och en, som byter adress, meddelar denna till disp. Sven Henre, Norrbackagatan 22, ty många försändelser ha returnerats.

I förhoppning om bättre tider och stora inkomster, så att utgifterna till föreningen ej bliva alltför betungande, ber jag att var och en ägnar dessa rader en tanke.

Skattmästaren.

största tillfredsställelse slet i småbitar, medan detektiven med blandade känslor av tacksamhet och förtrytelse åsåg vad som så när blivit hans eget öde. Vad sonen sade vid åsynen av det hela, hoppas jag för familjefridens skull ännu ej ha kommit till pappans öron.

E. S.

När vår förening kom till.

Av Harald V. Pettersson.

Omkring åren 1917 och 1918, t. o. m. tidigare, började det som man nu i dagligt tal kallar för skyddshundsintresset att slå rot här i landet. Det var ju närmast de i det stora världskriget använda sjukvårds- och krigshundarna, som gävo upphovet härtill och det var från Tyskland, som var längst kommet på detta område, intresset fördes över till oss. En del mindre sammanslutningar hade bildats på olika håll, bl. a. i Göteborg, för att tillvarata detta intresse. En kunglig kommitté hade t. o. m. tillsatts för att utreda frågan om sjukvårds- och krigshundar. Förväntningarna på denna utredning voro dock större än resultatet, ett som bekant ingalunda ovanligt förhållande även för senare tiders kommittéer.

Alltnog, torsdagen den 30 maj 1918 samlades ett antal för saken intresserade på K.F.U.M:s lokal och då konstituerades *Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden*. Dess ändamål skulle bliva, som det hette, »att utbilda vakt-, skydds-, kriminal-, sjukvårds- och krigshundar (skyddshundar); att importera, uppföda och dressera härtill lämpliga hundar av för ändamålet godkända raser; att utbilda dressörer; att verka för utbredande av kunskapen om hundarnas vård och dressyr; att anordna dressyrprov, tävlingar, uppvisningar och utställningar, samt att i övrigt på lämpligt sätt arbeta för spridande av kännedom om ovan nämnda hundars betydelse för såväl den enskilde som samhället». De raser, som härvidlag kunde komma ifråga, voro endast fyra, nämligen airedaleteriern, dobermannpinschern, rottweilern och schäfern. Senare ha ju även tillkommit boxern och riesenschnauzern, men dessa raser voro icke med vid starten.

Enligt tillgängliga skildringar låg

det ett gediget utredningsarbete nedlagt, innan föreningen kom till. En kommitté hade under vintern och våren en mängd sammanträden, där program och stadgar diskuterades, konferenser höllos med personer, vilkas aktiva medverkan man ville försäkra sig om, och inför intresserade läkare och militärer hölls ett livligt uppskattat föredrag av doktor K. A. Fries om krigs- och sjukvårdshundar. Bland de mest aktiva ledamöterna i denna kommitté märktes fätläkare Rich. Erhardt, ordförande, professor Hjalmar Dahlström, dåvarande kapten Hugo Strandberg, doktor K. A. Fries och polisöverkonstapel S. A. Johansson. Från alla håll möttes man av uppmuntran och förståelse och H.K.H. prins Carl lovade att ställa sig som den nya föreningens höge beskyddare.

Det var alltså med stora förväntningar man inbjöd till det konstituerande mötet den 30 maj. I sista stund inträffade dock en opåräknad händelse. Dagen och timmen för mötet råkade sammanfalla med den, då den Svenska Brigaden återvände från Finland och hälsades välkommen av jublande landsmän på Stockholms gator och i Stadion. Detta sammanträffande gjorde, påstods det, att mötet blev rätt fåtaligt besökt och att hela organisationsarbetet blev fördröjt. Efter ett föredrag av doktor Fries och en redogörelse av professor Dahlström om den tilltänkta föreningens ändamål, beslöt man att bilda F.S.S.S.H., antaga stadgar och välja styrelse.

Det blev många starka namn i styrelsen. Ordförande blev överhovjägästare greve Tage Thott på Skabersjö. Dåvarande tredje polisintendenten numera polismästaren i Stockholm Eric Hallgren blev vice ordförande och

överste Gillis Bergenstråhle sekreterare. Det var inte fy skam det! Bland övriga namn i styrelsen märktes professor Dahlström och kapten Carl Gyllenhammar och bland styrelsesuppleanterna vår gamle vän, den alltjämt aktiva »Ökä» S. A. Johansson.

Till medlem i föreningen ägde styrelsen antaga varje välfredad person, som föreslås av någon medlem eller själv gör anmälan därom. Medlemsavgiften bestämdes till 10:— kr. om året eller 150:— kr. en gång för alla.

Vid starten diskuterades även frågan om eventuell associering med Svenska Kennelklubben. Man beslöt emellertid att tillsvidare lämna frågan öppen, men uttalade en förhoppning om att samarbetet i varje fall skulle bli det bästa. Man bestämde sig emellertid tydligen ganska snart för association, ty redan före årets slut hade S.K.K.'s styrelse bifallit en framställning från F.S.S.S.H. om association.

Importen av de av föreningen godkända raserna var vid starten praktiskt taget stängd på grund av rådande stränga exportförbud från resp. länder, särskilt Tyskland. Genom »sitt inflytande» hoppades föreningen emellertid kunna mildra dessa bestämmelser. F. ö. gällde det att tillvarata och tillgodogöra sig det material, som redan fanns i landet. För den skull ämnade man »hos K. M:t anhålla om officiell räkning av de fyra raserna». Man visste att det fanns nitton rottweiler, men antalet av de övriga raserna var okänt.

Bland övriga planer, som förefunnos vid starten må här nämnas: utgivande

av en tidskrift, inrättande av en dresörskola speciellt för arméns behov, att söka få den s. k. polishundsrörelsen på en bredare basis, igångsättande av en uppfödninganstalt för skyddshundar och så till slut bildande av ett hundförsäkringsföretag, till skydd för såväl olycksfall som dödsfall. Det senare kom verkligen till stånd, men är numera inte bara saligt utan även sorgligt i åminnelse. Andra företag ha sedermera uppdragit och även fullföljt idén.

Föreningen utgav genast i början efter endast några veckors verksamhet en broschyr, genom vilken allmänheten fick en orienterande inblick i föreningens uppgift och arbete. Den innehöll även beskrivning över de fyra raserna, på vilka föreningen specialiserat sig, samt råd och anvisningar om hundars skötsel m. m.

I slutet av september 1918 bildades även — huvudsakligen av polismän — en lokalavdelning under F.S.S.S.H., benämnd Stockholms polis- och skyddshundklubb. Dess vidare öden är nedskrivaren av dessa rader obekant. Vad säger »Ökä» Johansson?

Ja, detta var nu några korta anteckningar om, hur det gick till, då F.S.S.S.H. blev till. De göra ingalunda anspråk på att vara fullständiga, men torde dock vara ganska korrekta, samlade som de äro ur dätida referat och artiklar. De kunna ju ha sitt lilla intresse för en senare generation av skyddshundsvänner, i all synnerhet som, mig veterligt, detta är ett första försök till sammanfattning av vad som hände kring och vid F.S.S.S.H:s bildande.

Sjukvårdskurser.

Föreningen har under hösten 1935 anordnat en kurs i hundsjukvård, troligen den första i sitt slag här i Sverige. Kursens ledare har regementsveterinär Erik Liljefors varit. Deltagarna — 18 till antalet — ha med största intresse följt de utomordentligt lärorika och

intressanta föreläsningarna och deltagit i de praktiska övningar, som i samband med kursen anordnats på Veterinärhögskolans hundklinik.

★

— *Varför bär du hunden, som är så stor?*

— *Den är van vid det sen den var liten.*

Vad tänker hunden på

Vad tänker männe deltagarna i ovanstående hundkongress på? Det är inte lätt att säga vad som rör sig i en hundskalle, men vi vet alla att hunden tänker mycket. Meningarna kunna vara delade om saken, och därför ha vi lagt fram några av de mest acceptabla lösningarna.

Skulle vi fråga *Kar de Mumma*, skulle han ge svaren i ordning från vänster:

1. Jag är medlem av Kennelklubben jag, men det är inte den där bonntjyven till fotograf.
2. Den där pälsen är vanlig bonnkanin, de' känner jag på lukten.
3. Det hände mej en olycka i förra veckan.
4. Uj, uj, uj, vad har Fridolf gjort på äkta mattan?
5. Det bästa hos människan, det är hunden.
6. I förra veckan åt jag upp en katt.
7. En sympatisk man, som vid flerfaldiga tillfällen givit mig ben.

Kyrkoherden i den församling ovanstående hundkongress hölls i har så hög tanke om hundarna, att han tror att de tänkte så här:

1. Den som har öron till att höra med, han höre.
2. Den som vänder sig om, blir förvandlad till en saltstod.
3. Saliga äro de fridsamma.
4. Undergivenhet är en dygd.
5. Du skall icke hava lust till din nästas köttben.
6. Förfäras ej du lilla hop.
7. Du skall inga hundar sätta jämte mig.

För att nu också höra *hundarnas* egen mening ha vi på vovvovspråket tillfrågat hundarna själva vad de tänkte på. Och de svara:

1. Skynda dej och knäpp, sabla fotograf, annars ramlar öronen ned!
2. Vad har dom där bönorna med på bilden att göra?
3. Gud, vad jag är lik Tora Teje!
4. Den som väntar på mat, väntar aldrig för länge.
5. Hurra vad jag är bra!
6. Varning för hunden.
7. Att dom har mage att sätta mig bredvid en boxer.

Kollision som kostade hundägaren 1,800 kronor.

Hundar äro trevliga djur men det kan finnas undantag från denna regel. Det fick tingsvaktmästare N. A. Assarsson i Degeberga erfara, då han kom körande med sin motorecykel. En hund rusade ut på vägen från en gård och för att undvika köra över hunden bromsade

Assarsson in sin maskin så häftigt, att ekipaget kastades omkull, varvid A. ådrog sig svåra skador. A. stämde hundens ägare, som av häradsrätten dömts att till Assarsson utbetala 1,300 kr. samt att ersätta rättegångskostnaderna med 425 kr. Härtill kommer ränta, varför den arga hunden, som brukade rusa ut på vägfarande, kostade sin ägare 1,800 kr.

"Pris-Boxer".*Benno.*

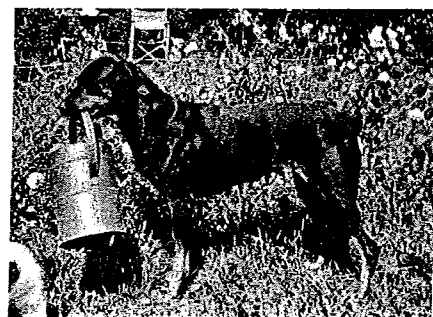
Boxern *Benno*, 421 GG, ägare och förare herr Bror Larsson, välkänd från många tävlingar, erövrade vid F. S. S. S. H:s skyddshundstävling i september 2:dra pris i segrarklass, Skyddshundklubbens hederspris och fru Maja Hedströms vandringspris för bästa samförstånd mellan förare och hund. Vid Boxerutskottets skyddshundstävling den 17 november fick Benno 1:sta pris i segrarklass och Svenska Kennelklubbens hederspris.

"Så tuktas en Argbigga."

Rottweilertiken *Argbiggan*, 599 HH, ägare och förare fröken Stina Svensson, Stockholm, blev vid Rottweilerklubbens vartävlan den 12 maj 1935 godkänd rapporthund och erövrade 1:sta pris i nybörjarklass samt Svenska Kennelklubbens hederspris. *Argbiggan* är den första hund i Sverige, som avlagt godkända prov både som skyddshund, spårhund och rapporthund.

Bortgången kämpe.*Dick.*

»Dick», Sven Henres praktexemplar till boxer, har för alltid lämnat de bataljplatser, där han var den obestridda herren. »Dick» såg ut som Jack Dempsey, och det var säkert inte så roligt att ha något otalt med honom. Men för den egna familjen var han idealet för en skyddshund.

Småprat kring kurserna.

Av Axel Hellgren.

Föreningen anordnar som bekant 2 gånger årligen utbildningskurser i appelldressyr. Kurserna äro i första hand avsedda att bibringa hundägarna de färdigheter, som erfordras för att de i sin tur skola kunna uppfostra sina fyrbenta vänner till lydiga och trevliga representanter för släktet canis. Det är ju alldeles klart, att hundarna, i den mån kursarbetet fortskrider, tillägna sig en del färdigheter, men det är dock tyvärr så, att varje människa icke är skapad att utbilda hundar. Ofta har den bästa föraren fått den sämsta hunden och vice versa. Lyckligtvis inträffar det även, att »kipagen äro samkörda», och då blir resultatet ganska gott. Man kan icke begära att en hund, med nybörjare till förare, skall bli tip top på en tid av tre månader med lektioner två gånger i veckan. Arbetas det även mellan lektionerna — vilket givetvis är meningen — kunna mycket goda resultat uppnås på denna tid. Idealiskt vore det om kursledaren finge utvälja såväl förare som hundar.

Hur okunnig den stora allmänheten är då det gäller hundutbildning kan man få belägg för i samband med de telefonpåringningar, som undertecknad får varje gång en kurs skall taga sin början. Det frågas om hurudags hunden skall inlämnas och huru dags den skall avhämtas, samt hur mycket »dressyr» den då har fått, huru lång och tjock piskan skall vara o. d. Då svaret blir att hundarna icke utbildas med stryk, verka vederbörande ganska förvånade. Jag brukar råda dem, att som åskådare övervara en lektion, på det att de skola få sin uppfattning beträffande dressyr korrigerad.

Det kan icke hjälpas, att det ibland kan vara nödvändigt för kursledaren att ingripa med ganska hårda tag, men

då gäller det hundar, som då de exempelvis skola läggas »plats» föredraga att avsmaka husses eller mattes händer. En sak som icke nog kan inpräntas i varje hundägares medvetande, är att han måste vara *herre* över sin hund. Denna »bestämmanderätt» måste visas hunden från början. Märker han, att ägaren visar rädsla för honom, dröjer det icke länge förrän det är hunden, som med alla åtföljande konsekvenser, spelar herre.

I de kurser, som i dagarna skola avslutas, hava deltagit ett 40-tal hundar. Av dessa hava 14 st. gått på den s. k. »torsdagskursen» och de övriga på »stora kursen». Torsdagskursen är som bekant öppen för hundar av så gott som alla raser. Där kan man under lekpausen få se grand danois och skottar tumla om i sågspånen. En mycket hårdarbetad hund är den kinesiska spetsen — Chow-Chow — men med lämplig behandling, bliva även dessa hundar lydiga. I den senaste kursen hava tre hundar av denna ras deltagit. För att vara ärlig får jag nog säga, att vid jämförelse av kurserna så verkar torsdagskursen, med några få undantag när »kindergarten» — inget ont i det!

Det är tyvärr alltid så, att en viss procent av deltagarna efter några få lektioner försvinner och till slut blir det en elitgrupp kvar. Orsakerna till försvinnandet kunna vara många, sjukdomsfall för hundägare eller hundar, olyckor i trafiken o. d., men i de flesta fall beror det nog på att hundägarna ej tänka på det arbete de själva måste nedlägga för att komma någon vart. En envis rottweiler eller en temperamentsfull schäfer är icke alltid så lätt för exempelvis en dam att taga hand om. Det fordras hårda tag ibland. Men vi ha också sett bevis på motsatsen.

Vad den senaste kursen beträffar, så har »elitgruppen» visat ett brinnande intresse för kursarbetet, icke minst då det gällt spårövningarna ute vid Norrtorp. Det är roligt för en kursledare då han ser att arbetet ger resultat. I detta sammanhang vill jag ännu en gång påpeka det felaktiga uti att begära för mycket av hundarna. Fordra icke att Eder hund efter några månaders utbildning skall prestera samma saker som hundar, vilka i kunniga personers händer varit under utbildning i flera år! Arbeta målmedvetet, och fordra ej mer av hunden än Ni vet att han kan utföra. Lönen för arbetet kommer så småningom.

Till den kurstävling, som i samband med avslutningen, ägde rum vid Norrtorp den 8 dec., hade fru Märta Cederschiöld skänkt ett ståtligt pris att tilldelas »Kursens bästa hund». Detta har i viss mån bidragit till att intresset för uteövningarna ökats. Det finns söndagar då ett 10-tal kursdeltagare ute vid Norrtorp spårat och saktövat av hjärtans lust, och detta trots att kursledaren varit förhindrad närvara. Det är så det skall arbetas för att framgång skall vinnas.

Till sist en uppmaning till föreningsmedlemmarna att intressera den hundägande allmänheten för föreningens kurser! Låt vårt mål bli stora kurser med ty åtföljande lydiga och väluppfosttrade hundar!

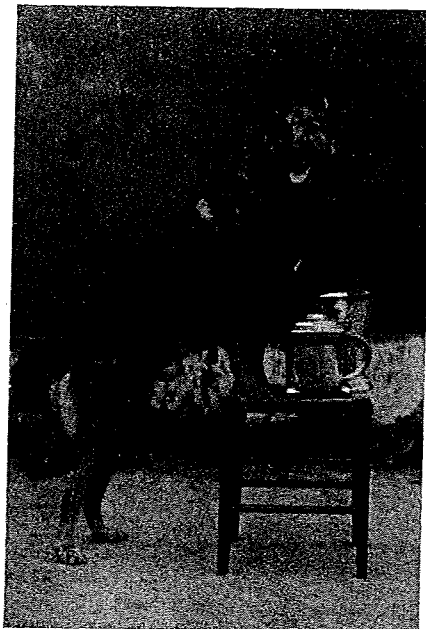
*

Trådlös linförighet.

— Varför går du alltid och knogar på den där gamla katten nu för tiden?

— Jo, ser du, jag har skaffat mej en hund, och han följer inte med mej annars.

Greif är död.

Greif är död — Axel Hellgrens trogna och avhållne följeslagare. Den hunden var en prydnad för sin ras; lugn och målmedveten, en mästare i sina stycken. Han lämnade oss i saknad, när han praktiskt taget stod på toppen av sin ryktbarhet. Han vann sina slag på sitt stora kunnande, ärligt och hederligt — så var han lärd — och så framlevde han också sitt märkliga liv. En bättre kamrat i lek eller på tävlingsbanan står ej att finna — det intyga säkert bland andra de gamla goda kumpanerna Harras och Morgan — Buck och Jack, som tillsammans utgjorde en epok i vår hundvärlds historia.

Ett 60-tal segertroféer och ett oförgätligt minne lämnar denna märkliga hund efter sig.

—d.

För sport- och idrottsmän:

ARMBANDSURET
REVUE-SPORT

ANTIMAGNETISKT
STÖTSÄKERT
VATTENTÄTT

Endast hos urmakare!

**Allt vad Ni fordrar
av Eder hund**

Energi, uthållighet, kraft
och hälsa erhålles genom
utfodring med

TENGERS HUNDBRÖD.

**TENGERS
HUNDBRÖDSFABRIK**
LIDINGÖ 1. Tel. 651002

R. W. STATLANDER
Svartmangatan 6
Stockholm

Telefoner:
10 23 04
20 28 76

Specialité:

Affärs- o. Föreningstryck

**Köp
Eder radioapparat**

hos

A. Hellgren

Skånegatan 87

Tel. 41 27 92.

Ring och begär demon-
stration!

Glödlampor, elektr. armatur

STOCKHOLM
R. W. STATLANDERS
BOKTRYCKERI
1 9 3 5
